

δι' αἵας τῆς κακῆς κοπιῶσιντες οὐδὲν εἰδόμενο. Τὸ δειλοὺν ὅτι εἶνε ἔργα τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ σκότους; αὐτὰ δὲν ἔχουν, ἀδελφοί, πατέρα τὸν Θεόν, ἀλλὰ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ψεύδους. Αὐτοῖς, καί, αὐτοῖς τὰ ἱερῶσιν καὶ τὰ συνιτέ, ζῆτων ἐν προσβλήῳ ὁ ἀκαλλύθητος; καὶ ἀνόητος τὸ καλλιπρεπὲς καὶ παραρμόνιον ἔργον τοῦ αἰώνιου Θεοῦ. Ἐπιθεῖναι νὰ σὰς ὑποδείξω τὰ πᾶσι ταῦτα ἔργα, ἄτινα καὶ τῆς παντελοῦς ἀρχῆς εἶνε τῆς χειρότερα; Φοβοῦμαι μὲν, μήπως διὰ τῆς ὀμωσιᾶς των μολύνω τὸ ἱερὸν βῆμα, ἀλλ' ὅμως θὶ κατονομάσω τὰ ἀκατανόμητα. Ἐμφορῶν, ἐν εἰς πρωταίεῖς τὸ φεῖδες καὶ ὁ δόλος — κατεστῆματα, ἔνθα ὁ κλειπτότατος Ἐρμῆς παίζει πρόσωπον ταχυδακτυλουργοῦ—συγκρατεῖ ἔγχροι. Ἐποῦ παρελθόντων εἴαι εἰ γαργαλισμοὶ τῆς σαρκὸς, πρὸς πλουτισμὸν τῶν ρυπαρογράφων συγγραφεῶν — σκοτεινὰ καὶ λανθάνουσα ὑπόγεια τοῦ Βασιλεῦς, ἐν εἰς ὁ λογικῶς ἀνθρωπος ἀποβλάσκῃται καὶ ὀπισθοδρομῇ πρὸς τὰ κτήνη — ψωλαὶ τυχερῶν παιγνιδίων, ὅπου ὁ πτωχὸς ἱργάται; διεσπαθῆναι ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸ κέρδι; ὅπως τῆς ἰσθμομάδος καὶ τὸν ἄρτον τῶν θυμομένων τέκνων του — γραῖδια σκοτεινὰ καὶ δυσωδία, ἀνοπλοκῶντα ἀστυριεῖας ψυχῆς—πρατήρια ἰώνων ἔρωτος καὶ καταγῶρια ἔνθα παύεται ἡ τιμὴ τῆς ἀπλότητος καὶ χαριζομένης καὶ Σουλῆαι, πορῶσιν καὶ κωπυροθίζονται πᾶν ὅτι ἱερὸν καὶ μέγα καὶ θεῖον καὶ ἰσχυρῶς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἀνθρωπότης; ἰδοὺ ἡ ἔργασίαι ἡ ἔργος, ἡ μὴ τελεῖσται νὰ προαῖρη εἰς τὸ φῶς; τῆς ἡμέρας, ἡ παρεμύθη διὰ τοῦ σκότους καὶ τοῦ πλάθου.

Καὶ εἶναι γλυκαὶ καὶ οὐρῶσιντες ἡ ἔργασίαι αὐτὰ; ἀγαυαί, ἀγαπᾶται! Εἶνε πλῆρης κῶπον καὶ ὀδύνης καὶ θλίψεως. Καὶ τοῦτο τὸ γωρῶζον πᾶσι καλὰ πᾶσι εἰς οἱ ἰργάται τῆς ἀδικίας; ὦ, καί! πόσους ῥόδους καὶ πόσους καὶ ταρῆας ἔγγυλῆι ἡ διαπραχῆς ἐνὶς ἀνοσιγρημάτος! ὅσους ἀποστορῶν πρὸς τὴν ἀτίμην καὶ ποικρῆν οὐ μόνον οἱ τιμῆ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οὐκ ἀμαρτωλοὶ αἰσθάνονται! Ὅσοιι Πλεγοῦν συνειδήτους ἀπαμωρῶσιντες καὶ τῶν μολοζοζωμένων γρηῶν οἱ Πλεγοῦν, οὐς εἰς σθῆναι εἰς τὴν βᾶθ τῆς ψυχῆς του ὁ ποικρῆς τῆς ἀμαρτίας! Καὶ πόσον γλυκύτερα διὰ ἴσο ἡ ζωὴ μας, ἀδελφοί, ἐν τὸ ἥμισυ—δὲν λέγω ὅλων

—τῶν ῥόδων καὶ ἰβρίτων τούτων προσεφρομέν εἰς τὴν διαπραχῆν τῆς ἀρετῆς μᾶλλον παρὰ εἰς τὴν κωπυροσιν τῆς ἀμαρτίας, ἅπτε ἀπεπείχεται διὰ νὰ διαγῶσθῃ, ἐνταρκαλλέται διὰ νὰ πνῆξῃ καὶ μὰς ἀποκαμῆει εἰς τὰ γόνιτὰ τῆς διὰ νὰ μὰς παραδώσῃ εἰς τὸν θῆμιον, ἡ ἀσπιδὴ!

Τὸ δι' ἀποτελεσμα τῶν ἔργων τῆς ἀμαρτίας εἶναι μὴδὲν ἄφορι καὶ ποιορῶσιν, μολῆς ἀναρρωσῶμεν καλὴν τὴν ἔμα διαλυῶμεν. Καὶ ἡ ἀλήθεια αὐτῆ θεῶν καλῶς νὰ ἰγγραφῆ εἰς τὴν ψυχὴν σας, οὐσιβῆς χριστιανοί. Σὰς ἀκούω συνεχῆς νὰ λέγητε: «Ὁ θεὸς δικαιοσύναν θεοῦ! ἡμεῖς μοχλοῦμεν ἐν τῇ κενῶν ταύτῃ τῆς γῆς, τῇ ἔπιτακτικῶς κωπῆν, ἔνθα διὰ τῆς ἐντίμου ἰργασίας μας ποικρῶμεν κατὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ ὅμως δὲν τὸ κωπυροθῶμεν, ἐνθ' ἄλλοι κλοῦτοδοὶ καὶ τρωφῶσι διὰ τῆς θλιότητος καὶ τῆς ἀπάτης; Ὁ τὰδε πάλων ὄζωρ ἀντιγέλακτος καὶ κολοκῶνθη ἀντὶ βουτήριον ἔπλασιν ἐκ τοῦ μηδενὸς περιουσίαν κολοσισίαν.

Δικαί λοιπὸν μας λέγετε ὅτι ἡ ἀμαρτία εἰς τὸ μηδὲν καταλλίγει; Ἐντε ἀτέριμα, ὁ ἀνθρωπος, καὶ παρμῆναι τὸ ὄλγον διὰ νὰ ἴδῃται τῆς ὄζωρ τοῦ θεοῦ καὶ τὴν συντριβὴν τῶν ἰργατῶν τῆς παρκομῆς; ἀνοσιῶς τὸν προηπείακατα, ὅστις εἰς ἀμῆτητος στήχους βῆλλει τὴν παντελὴ ἀλήθειαν «Ἰδοὺ τὸν αἰσιθὺ ὑπερρωρῶμενον καὶ ἱσαρῶμενον ὡς τῆς κείριος τοῦ λειᾶτου.

«Καὶ παρελθὸν καὶ ἰδοὺ οὐκ ἔν κενὶ ἔξῆσας αὐτοῦ καὶ οὐκ ἔσθῃ ἰσθῶς ὁ ὁ τόπος αὐτοῦ. (Ἰσαῖ, λστ', 35.)

§ 2. Καὶ εἶδη, ἀπὸ ἡμεῶσιν τὴν σημαίνει τὸ ἡμαρῶν τὸν Ἰησοῦ ἰργάσθηται, ἴδῃται καὶ ἀς ζῆτησῶμεν τὸ τί δειλοὶ ἡμέται τοῦ Ἰησοῦ ἰργασίαι.

«Κοπιῶσιντες δι' ὅλα; τῆς νυκτὸς οἱ τέσσορις οὐτα πτωζοζωπαλαισῃται καὶ μηδὲν νουλλεθῆντες, προσβῆσιν ἀελεπικτικῶς τὴν θικτιὰ των, ἐπὶ ἀφῆς ἐκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου; οἱ φῆται καὶ πᾶσι πρὸς ἀμῆται τὴν θικτιὰ σας; χαλῶσιν τὰ δειλῶν ἰργῶν ἐκ ἀργῶν.» Καὶ εὐπειθῶς ὑπακούσιν εἰς τὸ θεῖον πρόσκλημα. Ἰδῶντο βεβαίως νὰ συζητήσωσιν τὴν πρότασιν τοῦ Κυρίου καὶ νὰ τῷ ἀποσῶν «Καὶ πᾶς; ἡμεῖς κατὰ τὴν ἡμεῶν καὶ ἀφόρῶνῶντα κοπιῶσιντες οὐδὲν νομιζόμεν,

καὶ θλίαι νὰ συλλεῶμεν κατὰ τὴν ταρῶσθῃ ἡμέραν; ἡμεῖς παρὰ τὴν παραβλασσίαν, ὅπου συνήθως οἱ ἰγῶς συνκομίζονται, δὲν κωπυροθῶμεν τῆσιν; καὶ θὶ κωπυροθῶμεν εἰς τὰ βᾶθ τῆς θαλάσσης; «Ἦτοιποι εἰς αὐτῶν. Ἄλλ' εὐπειθῶς ὑπακούσιν εἰς τὸ κῆλοσμα Ἐκείνου, ὁ Ἐπιθῶν ὁ Πέτρος πρὸς αὐτὸν; ἀπὸ οὗ τὸ διατάσσει, θὶ τὸ κῆμα ἐπὶ τῷ ὄρηματι σου χαλῶσω τὸ δειλεῖον.» «Ὡς δ' ἰργῶν τὴν θικτιὰ των καὶ συνελθῶν πλῆθος ἀματρον ἰγῶν καὶ ὑπερπῶρῶθῃ ἡ λῆθος των, προκίλευσαν ἑμῶσιν τοῖς τοῦ ἄλλου πλοῦσιου, ἔνθα ἀρ' ἰσθῆ μὲν τοῖς βοηθήσασιν, ἀρ' ἰσθῆρῶ δὲ μεταδῶσιν καὶ εἰς αὐτούς; ἐκ τῆς πλουσιωσῆτις των ἀργας. Ὁ Πέτρος ἐκπλήττειται ἐκ τοῦ θαύματος. Πῆστι πρῆνς εἰς τὴν πόδῃ τῶν ἰσθῶν Χριστοῦ καὶ τὴν παρακαλίει νὰ μεταστῆ ἄλλοσῶ, ὅπως εἰς ψυχῆς ἀμῆτηρας προσκίπῃται τὰ ἀγαθὰ του. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καθυπῶσιν τὸν Πέτρον, πρὶν βοθῶν, τῷ λέγει, ἂν ἡμεῖς ἡμεῖς σμῆρασῆσαι οὐ εἰ καὶ τῶν ἰμοίων σου; σὰς προσεβῆσιν ἄρθον τὰ ὄλμα βῆγαθῆ, ἀλλὰ ἴπρωται καὶ πλουσίαν νὰ μὰ; παρῆγῶσι τὴν πνευματικὴν χάριν. Ἐπῶσῃται μῆχρι τοῦδε εἰλεῖς ἰγῶν. ἢ κῆθῃε μας Ἰησοῦ καὶ θὶ σὰς κωπυροθῶσιν εἰς εἰλεῖς ἀνθρώπων λῆθει ἐκ τῶν χειρῶν μου τὸ ἀρῆσῆρον εἰς ὅλων των ἀξίωματων; τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα, Μὴ βοθῶν, Πέτρο; ἀπὸ τοῦ γεν ἀνθρώπουσιν ἔσθ ζωγῶν. Ἰδοὺ λοιπὸν, ἀδελφοί, εἰς τί συνίσταται, κῶρις εἰπῆν, ἡ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σμῆρασῆσαι. Πρῶτον εἶναι εὐπειθῆς εἰς τὸ θεῖον ὄλμα (ἐπὶ τῷ ῥηματι σου χαλῶσω τὸ δειλεῖον.) Δεύτερον ἀποβλάπει εἰς τὸ καλὸν τῆ; ἀνθρωπότητος καὶ τῶν ἰμοίων μας ἀνθρώπων (καὶ κενῶσιν τοῖς μετῶσιν τοῖς ἐν τῷ ἰσθῶ πλοῖον τοῦ ἐλθόντος συλλεῶσθῃ αὐτοῖς) καὶ τρίτον γίνεται πρὸς ὄζωρ θεοῦ (εἰπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπουσιν ἔσθ ζωγῶν.) Μερικαὶ σημαίωσις ἐπὶ τῶν πρῶτων τούτων σημαίων δὲν θὶ ἡται, νημῶν, ὅπως δειλοῦ ἀμαρῆται.

(Ἐσοσῖ στήχους.)
Κωνστ. Καλλίνικος
(ἱεροσῶνζ)

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Μέσα σὲ κῆπο δροσερὸ
μὰ ἴμερα προσπαθῶσα
νὰ κόψω ρόδι τρυφερὸ
ποῦ γλυκοκαυχθησούνη . . .

Μὰ ἡ μῆνι του, τριανταφυλλιά
μ' ἀγκάθια πυκνωμένα,
ἀπῶσσε γύρω του ἀγκυλιά
γὰ νὰ μὲ πνίξῃ ἔπινα . . .

— Μὲ τὰν παρῶνῃ σου σιουλῆ,
δλο ἐμπεφῆ καὶ χάρη
μ' ἀρεσίαι, ρόδο μου, πολὺ,
τὰς ἀνοῖσις κηφῆρι!

— Σανθὸς παιδῶσιν ληχταρῶ,
ἐκείνο μ' ἀπεκρίθη,
χρυσὸ μολῶδῆκα νὰ χιρῶ
κ' ἀφροπλασμένα στήθῃ!

Λουλουθῖ, ἀνθίχῃ καὶ σὺ
στὶ φτερωμένα χρόνα . . .
ἴσων κολοκαριὰ χρυσῶ,
ποῦ ἴλῶκωαν τὰ χροῖνα.

Τὸ ἔνα πόδι ἔχεις γιερὸ
καὶ τῶλο μωσ' ἐστὶ χῶμα
σκέπτοῦ μονάχα τὸν καιρὸ
ὁποῦ σοῦ μένει δόκμα!

Τὰ λουλούδια ποῦ ληχταρεῖ
τῆς νεοσῆς, δὲν εἶν' ὄψα,
γιατὶ, πρῆσῶ νὰ τὰ χαρῆς
θὰ πέσων μαρωμμένα!

Φῶσιος Στεφανίδης

ΔΑΝΙΗΛ ΦΩΗΣ

(Συγῆχῃ καὶ τίλοσ.)

Τὸ παίγιον τοῦτο πολλὰς ἐπικαληθῆν καὶ
μετὰ μεγάλῃς ἐκῶσῃς ἐπιτυχίας, συνειδηῶν
καὶ ὑπὸ ἄλλων ἰμοίων συμπαγῶσιν, ἔς ἐκῶσῃ
ὁ γόνιμος τῶν ἴλων νὰς ἐκωφῶρι καὶ ἴ-
τιετιν, ἀπῆνιγον ἐπὶ τίλοσ τὴν παντελὴ ἡμο-

λει την κατατροφήν μεγάλων καταστημάτων...
Μήπειτα να διακώλυται.

Και, ίσως ή βίτην τους εργάτας να κυττάζονται με τόν φόβον της επιστροφής εις την κατοικίαν των, τόν φόβον της πείνας της αμύου, προσθέτει χαμηλότερα:

— Δίν ειμαί εγώσότης, δεχί, σάς βραχόμαι...
"Η θέσι μου είναι ως και η ιδίχη σας δεινοτάτη... Ένδοξοι ήμερών ήχασα ουσίαν χιλιάδας πράγματα. Σωματώ τήν ήργασίαν σήμερον, διά να μη πέσω άκόμη περισσότερο, και δέν έχω ούτε διακρίαν διά τά συναλλάγματα της 15ης... Βλέπειτε, σάς ήμίλω ώς φλος, δίν σάς κρύπτω τίποτε. Αίρωαν, ίουα, κλητήρες θά έλθωσιν έδώ. Ημείς βεβαίαι δέν έπιταίωσιν. Έπαλαίωσμεν μέχρι τήσως. Έπιθήσωμεν να σάς βοήθησω να περάσετε εύλιν τήν κακήν στιγμήν, αλλά, τετελειώται, δέν ήμπορώ πλέον, δίν έχω πλέον φόβον να μιμάρω μαζί σας.

Τότε, τοις τείνει τήν χείρα. Οι εργάται τήν σφίγγουσι σιωπηλώς. Και, επί τινα λεπτά μένουσιν έκει, παρατηρούντες τά άχρηστα εργαλεία ται με γρόνθους συνεργητέων. Άλλας πρωςας, αί ρίνας έκρηχθώσιν, αί σφραί έκρύπτουσι τόν ρυθμόν και ταύτα όλα φαίνονται κομμάτια εν τή κομποτή της χρεωκοπίας. Έκισον ή τριάντα αιώσγνεται δέν θά φάγωσι τήν ήπιαιήν έθθαμά. Μερικά γυναικες, αίντες εργαζόντο εν τή ήργασίαι κλεισίωσιν. Οι άνδρες θλιώσιν να φαώσι σταθρατέροι. Προσπαούσται γενναίωτα και λέγουσιν ότι δέν άποθήσκει τις της πείνης εις Παρισίω.

Έπειτα, όταν ο εργάτασάφωρε τοις άρνην και τόν βλέπουσιν ή άπήρηται, ήμμα ίουα με γαλιετήρας έτι καταστροφή, ήν δέν ήμολογεί, άποσύροντες ο εις κατόπιν του άλλου, πηγύμωσιν εν τή είσόδω, με καρδίαν ψυχράν, με λαμόν έσπρόν, ώσει ή έρχόντο εκ θαλάμου νεκρού. Ο νεκρός, είναι ή έργασία, είναι ή μεγάλη βωδή μηχανή, ής ο σκελετός είναι αιώσαιο: εν τή σκιά.

Ο εργάτας είναι έξω, εις τήν όδόν, εις τό λιθοστρωτόν. Έπι αόκτω ήμέρας περιήλαθ τήν πόλιν χωρίς να δονηθ ή άέρ ήργασίαν. Έπιγειν από θύρας εις θύραν, προσφωμν τοις βραχιώνας του,

προσφωμν τας χείρας του, προσφωμνεις όδολκρος δι' ειασθήποτε ήργασίαν, τήν άπαστέραν, τήν εκληρότερην, τήν θαυμασιότεραν. Όλοι αι θύραι έκλειώθησαν δι' αύτόν.

Τότε ο εργάτας προσερίθη να ήργασθ ή με τόν ήμισον μισθόν. Αι θύραι δέν τή ήνοιώθησαν. Και διέ τίποτε έάν εργάζετο, δέν θά είχον ανάγκην αυτού. Αυτό θά είπ ή στάσις της άγοράς.

Μετά ούτω ήμέρας τετέλειωται. Ο εργάτας έκαμει τίλευσιν τινά προσπέθειαν, και έπανέργηται με χείρας κενάς, κενωθήλθωσιν εκ της δυστοχίας. Βήχει, οι Παρισίωι έλαίην τήν έσπέραν είναι πείσθημα με τήν λάμπαν. Βαδίζει με ραχάδιαν βροχίην, χωρίς να τήν αισθάνηται, μη άκούωσιν τήν πεινά του, σωματώσιν διά να φάσιν άργότερα. Έκωμην από μιās γραφός του Έπασούνα. Τά νερά έζωγκωμια ρέουσι μετά μεγάλο θορόδω θραυόμενα εις τας στήλας της γέφυρας. Κίττειται πλείστορον, τό ρεζμα περξ κάτω του καλού αυτών κενωσίωδ. Ο εργάτης σκέπτεται ότι τοούτο είναι άνωκρον, και έπίβριεται.

Η βροχή έπαικται. Τό άερίωσος λάμπει εις τας προθήκας τών κοσμηματοπωλιών. Έάν ήθραμείαν όαλον, θά είγη, με μιαν δρσκα εν τών άδαμάντιων αυτών, άρπον διά πολλά έτη. Δείχεται πρό τών ξενοδοχείων, τών λαγαροπαστείων και τών κροκαυώσιν έλαίης τοις άνδρώποισιν τρώγοντας κλί... ταγών τό βήμα.

Έπειδή ή σζζυγος και τό θυγάτριον του έκλειώσιν τό πρσά τοις ύπερούθθ άρπον διά τήν έσπέρα. Δίν έτόλμησι να έλθ ή με τοις είπει ότι ήλάσθη, πριν ή νυκτίσθη. Βαδίζωσιν, διερωτάσται πώς θά είσέλθ ή τι εί ταις είπει δέν να λάβωσιν ήμισον. Και δέν δύνανται όμως να μένωσιν και περισσώτερον ήνω άρτου. Αυτός βεβαίως θά ύπέμωσιν. Άλλ ή σζζυγος του; τό μικρόν;...

Και τήν ήρχεται ή είδη να έπαικτίση. Άλλ όταν μη κούρα ή εις κέρως άδύρωσινται ήλιπίον του και σκέπτεται να τείνη τήν χείρα, ο βραχιών του νεκρόσται, ο λαμός του έστραυώσται. Μένει καρφωμένος εις τό πεζοδρομίον, εν ώ άί άρτοκοπητικό διαβάται τόν άπορεύουόν, ναμώσιν αυτών μεθωμένον έντακ της άγρίας όθως, ήν τή διδει ή πείνα!...

Η γυνή του ήργάτου καθήθεν εις τό κατώφλιον της θύρας, άφήσασ ήπανά τήν άποκαμώθησαν μικράν. Κάτσησος με βραμικαρόν φόρμα φρέμι υπό τήν ύγρασίαν και τό διαπερσο κινόν ψήζωσιν.

Ούδέν πλέον έχαι εις τήν οικίαν δια έδδθησαν εις τό ένακρηδοσενσιτήριον. Οκτώ ήμέραι άργίας άραύν διά να κενώσωσιν μιαν οικίαν. Τήν προταρην είγη πωλώσι και τήν τελευταίαν δρσκα τό μαλλίω του στρώματος, έξ ού μόνον τό ύρσπεμ ήμειν. Τό έκρέμωσεν εις τό παράθυρον διά να μη έλθρηται τό αίο, διότι ή μικρά βήχει πολύ.

Χωρίς να τό είπει εις τόν σζζυγόν της, ήήσασε και αύτή ήργασίαν. Άλλ ή κρίσις της άγοράς προσβάλλει σκληρότερον τας ήργατίδας παρά τοις ήργάταις. Είς τήν κλίμακα άκούσι δυστοχίαις να κλαίωσιν καθ' ύλην τήν νύκτα. Μία ίστωότω ήφθια, εις τό πεζοδρομίον, μία άλλη άείθαι, μία άλλη έξερραμώσθη.

Αυτή, εύχώσος, έχαι καλόν άνδρα, σζζυγος, βωσις δέν πνεί. Ας ήζωσιν καλή έν ή άγρία δέν τοις είχη σνιτωωσθη και προσηγυμείω. Πίστωσιν ουδέτις παρχει πλέον χρεωσται εις τόν άρτοκόπον, εις τόν παντοπωλήν, εις τόν λαγαροπώλην, και δέν τολμξ πλέον να περάσθ από τό καταστήματά των. Τό άπόγωμα ύπήγειν εις της αδελφής της διά να δανωθ ήν ένα πράγμα, άλλ' έκαι ερώσας τόσιν δυστυχίαν έπίσθ, ώσι ήρσιωσ να κλαίη, χωρίς τίποτε να είπει, μαζύ με τήν αδελφήν της. Έπειτα, φάγωσας, της ύπεσχηθη να της φέρ ήνα κομμάτι ψωμί, έν ού σζζυγος της ήραε τίποτε κατά τήν επιστροφήν του.

Ο σζζυγος δέν επιστρέφωσιν. Βήχει. Καταρπύει υπό τήν θύραν μεγάλα σταγυθ, πίπτουσιν επί τών ποδών των, σό λεπτόν φόρμα της είναι κερζόρεκτον. Κάποτα άνωκωμωσιν, έζήρηται, παρ τήν ραχάδιαν βροχίην πηγύσται μίμη της άερως της όδου, διά να ήρ ήν ήρσσει ίλιωσιν, να περιμένει... Και όταν επανίγρηται, τό φόρμα τού στήθ από τήν βροχίην σπογγίσει με της χείρας τας τρήκας της κεφαλής της και περιμένει αιώμα.

Οι διαβάται τήν σπογγύωσιν. Αυτή ομομωμίζείται διά να μη τοις ένοχλή. Οι άνδρες τήν κυττάζουσι κατ πρόσωπον, ώς ύποπτον γυναικα.

Αυτή πεινξ. Άπάνται της είναι εις άρτοκόπλης και συλλογίεται τήν μικράν, ήτις κομιάται έπίνω.

Έπειτα, όταν ο σζζυγος φαίνεται τέλος, ιδίωσιν ώς κακούργος πρός τόν τούγον τών οικιών, αύτή όρμξ τόν παρατηρεί άγωνισιάς.

— Λοίπον! ψιλμξί.

Αυτός δέν άπανξ. κλίει τήν κεφαλήν. Τότε, άναβαίνει πρώτα, ώριξ ύψηλά.

Έπίνω, ή μικρά δίν κομιάται. Έβώσνηται και σκέπτεται, βλεπώσται τό μικρότερον τιμώσιν τό κηρού, όπας άγωνίξ οβήων εις μιαν άερων της σζζυγός. Και δίν γνωρίζει εις τή σφαρόν και άπογυωσεντικόν σκέπτεται αύτή ή έπταστή κόρη με έκρεσιν μεγάλης πλέον γυναικόξ.

Έκείνησιν εις τήν άερων της καλώδω, ή όποια της χρστωμει ώς στρώμα, αι ίσχυαι χείρας της σκαπαλώσιν τό σταθός της με τά ράκη. Νομίζει τις ότι και τό σταθός της από άδοσέσόν τήν πύρ.

Σκέπτεται... .

Ποι ται δέν είγη πηγυθία. Δίν πηγυθίαι εις τό σχολείο, διότι δίν έχαι ύποδύματα. Όταν ήτο μικροτήρα ένθωμιαται πώς ή μήτηρ της τόν έπιγύμειν εις τόν ήλπον. Άλλά μετάφωσται, και από τότε της φαίνεται πώς πολύ, πολύ ψήζωσιν έπικραται εις τήν οικίαν των. Απο τότε, ποτέ ται δέν ήμειν εύκαρτωμένη. Πάντοτε έπίνω... .

Σκέπτεται. Όλος ο κόσμος λοίπον πνεί; Έν τοούτοις προσεπάθησιν να σνιθίση εις τήν πείνα, αλλά δέν ήδυνώσιν. Σκέπτεται ότι είναι πολύ μικρά, ότι έπαιπε να ήναι μεγάλη διά να γνωρίζη. Η μήτηρ της γνωρίζει άναμώβωσιν αυτό τό πράγμα, τό όποτον κρπώσται από τό παιδια. Έν έτόλμη, εκ τήν ήρώα διατι γυνώσται εις αυτών τόν κόσμο, διατι να πεινού;

Έπειτα είναι τόσων άσχημα στό σπίτι των! Παρατρηται τό παράθυρον όπου κυτπ τό ύρασμα του στρώματος, τοις γυμνωσιν τοιγως. Έπικλωσχηδόν οίδεν! Χωλά είδρα. Έν τή άγνώφ της ναιμξις ότι άνωσούθη θεματ άνωμια με άρσκα λέμωσται άντιμώμωσιν και επανακλείει τόσ ύρβαμωσις διά να τή έτανήρη και διά μέσον τών βραχίων της ή λάψης του κηρού μεγαλώσιν, μαγαλώσιν ώς χρστώσιν άπώγασμα. Άλλ' ή άμεμωσ

φροσ, έμβαίνει τόσο δυνατός από τό παράθυρον, ώστε την κακαζαβάνει ο βλξ και κλαίει.

"Άλλοτε, έρπιδετο, όταν την άρνον μονήν. Τώρα, δέν έφύριον πάλιν, τες είναι άδιάφορον. Ήπειδή δέν έργον από τής προτεραιας, τή φάνεται ότι ή μήτηρ της κατέθη διά τή ζήτηση άρτων. Αύτή ή ιδέα τήν τέρπει.

Θέ κόγγυ τόν άρτων τις εις μικρότερα τιμάχως.

Θά τς τμήγγη βραδέως, άνά εν, θά παλίζη μέ τόν άρτων της . . .

"Η μήτηρ επέστρέψην, ο πατήρ έκλεισε την θύραν. Η μικρά παρατρύει τās χειρας και πώνθω, έκαιεπλογμένα. και επειδή δέν λήγουν τίποτι, μετά τινα στιγμήν, έκπαυκαβάνει φέλλουσα:

— Πενώ, πενώ . . .

Ο πατήρ κρατεί την κεφαλήν του μέ τās δύο χειράς του εις μίαν σκοτεινήν γωνίαν. Μένει έκαι αντεπαρμένος, ολοθώρον σιωπής. Η μήτηρ πύκνωσε τās δάκρυά της, ήλθε να κοιμηθή πάλιν την μηράν. Τήν καλύπτει μέ όλα τά ρέμα της ούλας. "Άλλά τό παιδίον, του όποιου ο ύδόντες συγκρούονται από τό ψύχος και τό όποσον αίσθάνεται τό πυρ του στήθους του να τό καιρή εις περισσότρον, γίνεται τολμηρότερον. Κραμάζεται εις τόν λαμόν της μητέρας του και ήρμα:

— Πέ; μου, μαμά, έρωτώ, γιατί λοιπόν πεινούμε ; . . .

Σωκρ. Γ. Σαριβαζαβάνης
καθηγητής της Γαλλικής

ΕΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΚΑΒΡΟΣ ΑΡΤΟΣ

"Εν τή καθομιλουμένη κάμια σχεδόν διάκρισι δέν γίνεται μεταξύ των δύο τούτων έκπράσεων. Ο λόγος έφ' όψει είναι ακατόνυμοι και πολλοί κάμια νομίζουσι, ότε έλληνίζουσι την πρώτην έκφρασην διά τής δευτέρας. "Άλλά και ή φιλολογία δέν είναι εύσημότερα, διότι καθ' ή ένάσταν άναγνωσκόμεν τās φράσεις ατεμάχτων σκαβρός άρτους και ατεμάχτων έφροσ άρτων, εκλαχιδώνοντες διάφορως την μίαν άντί της άλλως ως εις τής ιδέας, καθ' ήν τό έφρον είναι και ίση τό πολύ και σκαβρόν. Ένομείται άμα ότι ή αύτή έκδοχή των φράσεων τούτων δύνανται πολ-

λάτως να έπιφέρη ζημίαν εις τό νόημα του άναγνωσκόμενου κειμένου διότι κτηρός άρτος: δύνανται να σημαίνη και διαφορά άρτων, εν φ σκαβρός είναι ο ύλος.

"Εξιστάμεν ήδη και έπιστασημωκάς τό πρώην.

Ο σκαβρός είναι επίσης έφρος ; "Οχι βεβαίως, διότι έν θερμάκωμεν τερμάχων παλαιών άρτων, παρατηρούμεν ότι τούτο καθίσταται μαλακόν. "Εάν δέ λάθωμεν ύπ' όψη και την άπωλείαν του ύδατος, ή τις περιέγεται εκ τής έκπαύσεως, τίνωμεν να παραδιγνώμεν ότι ο σκαβρός άρτος; περιέχει τούτον ύδωρ, όσον και ο υψός, μέ τήν διαφοράν ότι ο μείν σκαβρός περιέχει αύτό εν συσθεσι, ο δέ υψός εν έλευθέρη κατωστάσει.

"Όστε ο σκαβρός άρτος; άπέχει πολύ του δέ ήνε έφρος, θήλα δέ άναρτος.

"Επι τής εύκαμψης άναρτομεν προσέτι, ότι συνήθως πιστεύεται ότι ο υψός άρτος είναι άδυσταπτος. "Αλλά έν ο ύλος άρτος χρονωτάει εύκολώτερον, τούτο άποδοτόν εις τήν ένταλή μάστιγι εις ήν ύπόκειται πριν ή καταποθή όπως μέη πλίσξη τόν φάρμαχ ως εκ τής σκαβρότητός του. "Ότι ή πέψις του άρτου έξαρτεται εκ του χρόνου της μαστήσεως. "Εν γένει δι ο άρτος φρέσκις να μασούται καλώς; ο κύριος καταπίνει εύπέως τερμάχων κρέατος, εν φ μασούξ επί πολύ τερμάχων άρτων. Τούτο δε ύμφαινεται ότι ο σέλιος περιέχει ούσιας καταλλάτους προς πέψιν του άρτου, όν ο στόμαχος σπριτταί.

υπό R

ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

"Η άδωσαν του Κατωτάτου. Παρίδων άποσταλές έφρον ή εν τή Κωνσταντινή διατήρησης ζώουσι λώου, σκαβρόντων την ήρωα. τήρ καλαριόμυμη.

Του τελευταίου λώου γονοκονατες την λωικία του εν τή λήξη και τή παρατρή τής γήλονωτας αυτου, ή λώικια εύχθη άρτη: άφρον τινά καρά συνταγή τής λώικης της. Τήν άφροντων λώουαν άναίνεκατέστησαν επί τετραεσίαν, άλλ' ή άφροντα της Ρώμης, συμφέρως προς εύχην του βασιλέως, όλοντες όπως ο λαός και οι έπισκοπώνων την έκτακτων πρωτοκώων έφω άνωμάτως την λώουαν θηλάζουσαν εν τή εν τή Κωνσταντινή κλωφ αυτης τή μαρά της, ως ή άφροντων λώουαν, ήτι, κατέ την γυνωτήν πα-

ρδουσαν, έφελώζουσι τόν Ρωμάλιν και Ρώμην, δάταξ τήν άντικατόστασην αυτης.

ΔΙ ΕΜΩΣ ΕΣΤΗΤΕ. Τή φράξ ταύτη ο συρμας μέη έρχεται έκαιθον τό "Ακλιανικό. Φαίνεται ότι εν τή Νίω Κόμωρ άνωρδου τό έπίμαχός έχρησάμεν προς έμωσιν: δά να ύμεν εία ελληγότερα, λέγμεν ότι αί έμωσι έσθήτες δέν είναι πλέον τώ συρμα εν τας "Ενωμάτως Πολιτείας. Η άπόταξ τώ συρμα τούτω ά άρμα ως άφροντη την αίσθησούσην, άλλά τό έκτακτόν έκεί στυγρόν βίβων ψύχος, τό όποσον από έφελώζων έφελώζουσε πολλά γυναικεία στήθα διά πτωματώων και βορρύνων. Η κατάργησις τής γυνωστιας του συρμα, άισθη δά περιεκόμην διατήρησις έκτακτοί, καθία αύτή πρώτα ή άδυσταπιας άνωρδου του πρώτου α. Ρωμάλικ έδωκε προσαμαχία τό καλαριερα, συντήρησα τήν γρήνην παρωμων καλίστουσων τέλει του ύψους, κατέ τή ύδωρ έκείνου, όπαι έφρον ή άκατομένη άί βραγάν, ύψους έκάρου του Β". εν τή λώου γυνωστή πρωτοπαρταγή τή έκασούση αυτήν την ήλιν άφροντη της. Κατέ την προτίμησιν των φαρμάκων γυναικείων, τρωματώων ύπο ζώας εκ άνωρδου, κεντημένον, εκ κρητύου της Κίνας ή εν ύδωρ του καλωκώουσι άνωρδου.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΜΑΜΣΕΛΑΚΑ

ΜΥΘΙΟΓΡΟΙΑ
(υπό **Henry Greville**)

(Συνέχεια έκ προηγ. φύλλου)

XVIII

"Άλλά φράς λοιπόν, είπαι ή προκήτσησα άνωρδου δάσι έκαιθον την άνακλήτην της άνωρδου όταν τό ήρωον τήρ φαρμάχον, όπαι τή προπαρταγή

— Δέν είναι πρην, έφελώζουτε, νωά μου, είπαι ή νεκός άλλόκωουσι γρόμω.

"Ηρόδη και ήρόδη τό έκτακτόν μέ ήμεα άνωρδουσων, στυγρόμωση δέ εις τούς τούτους ήρωσιν εις τή λωικία των της και προσακάουσε την έκτακτων. άδη ή ήλι άνωρδου τήχως.

— Τί έμει, μαρελλά μου, ήρώτησε.

"Ο, εν είμα πρην, έφελώζουσε ή άνωρδου ή κόρη. "ΠΙ πόσον ύπορδου; Καλλίερον ν' άπιδώσω!

Πριν ή την έκάτωμα και άνωρδουσων την αλήτην της, ή "Ανωρδου έκάλυτε ήθη έκεί τώ τέλει της, όπαι κρητύων άλλήλων. Η άνωρδου έκάλυτε ήθη έκεί τώ τέλει της.

— Ηού πωλείται, εν την ήρώτησε.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΛΑ

— "Ανυή μου, δέν κόμωας καλή ν' άνωρδου μεγάλην στυμωσιν εις ήρωαμα ρωμάλικ προτερματάξ ή νωά, την όποιαν όσον συνταξί, είμαι ήλωσώτατη και έχαι καλήν άναρτοφήν.

— Δέν ήρωα τό έναντίον, θέα μου, άλλ' είναι πάλι άσχημα.

— Δέν ήρωαμα λοιπόν ότι ή άνωρδουσων κρηψί ;

— Τό παρατόρωμαι, άλλ' ή άσχημα μωά . . .

Τρωματώησ ειχε κατέβαιν πρην τινά τό έκτακτόν του. — ΠΙ δέ "αχί εις τιά; πωλείται σας, όταν έκ τής συνταξήσας κα' όδον, εν την ήρώτησε εις των ήλιν του. — Δέν εις τούς συνταξήσας πιά, δάσι έκαιθον μέν έκάρηστω, κήξη, έφω δέ πάντως είπ' άνωρδου . . .

ΓΑΜΟΙ

Μετά σιωμής κρηψί έκτακτοί άνωρδου ήλι εν τή αίσούση του ύλλόγουσων "Ερωσώ πολυτάξας και φιλοκώας άνωρδουσώσας, οι γάμοι του σωμακώου και άνωρδουσων, θελωρώ Κωνωμήν μετά τής εύνητός; την καρδίαν και τό

"Εδω, κα' έκαι και έκαιτα ο λαίμα μωμά καις τώσω, "Εν! έκαιτ, ό' άνωρδου! άνωρδουσων ότι ό' άνωρδου! Αύτόν οι έρωματό πώων . . .

"Ο έκαιτ; τήν μετάρην επί τής αλήτησ της, όστε; ηλώσων πόσην άνωρδουσων

— Τί άρώτησ; την ήρώτησων

— Τίποτε, Μή έκαιτ; ήρωα άνωρδουσων μου.

— "Εδω εις τό σομακώουσας; "Ερωτα τίποτε τραγέματι;

— Τίποτε. "Α ή μόνη έμα άνωρδουσων φρασεωπαίλω.

"Ερω τώσην πολλήν ήρωα κατ' αυτάς; . . .

— Πού είναι τό σρόνον ;

— Δέν έχαι άλλω. "Ερωσων τό τελευταίον της ρωμάτης και κρηψίτην. γρηψί άνωρδου ήτι έκτακτόν όταν μέ την έφρον.

— Ηδονη προήγουν;

— Ουκαί εκ του άνωρδουσων, ο είναι ή έκτακτων. Δέν λαρωδόμενς είπαι έκτακτων, έκαιτ. Τά ρωμάτα δά σιρωμία άλλοτε έκτακτων ήρω, τώσω ή Μωμάκωα . . .

— άδυσταί με την ρωμάνιν . . .

— Κίνα πλωμάτη, είπαι ή έκτακτων.

— "Ερωδών τήν έκαιθον, είπαι ή "Ανωρδου. "Ερωμωμώματι τήν έκαιθουσων μέν. Πρωίξη τώσω άλώων, όστε ή έκτακτων εν ήν ήρωα στυμωσων. έκαιτ, έκτακτώα, ό' άνωρδου δέν είναι έκτακτός ;

— Σίξ, άρωτησ ήρωσιν; δέν κρίνωται περί τώσω. Ό πώτα έκτακτων ήρωσιν έκαιθον. έκαιθον άλώων έκτακτων και τό έκτακτων κατέχιν ύψος, άλλ' άνωρδου δέν είπαι καλή . . . Καί άνωρδου εις μέ την καλήν άνωρδουσων θε άνωρδου εις την ήρωα την έκτακτων σας . . .

